

У Новоме Саду 20. јуна 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Хај! хај! хај!

Има људи, којима је
Неко чудно својство дано,
Па не трпе близу себе
Што је добро и ваљано.
Све што ј' добро и ваљано,
К'о праšину даље нире —
За што? — Јер им већма годе
Вратоломне авантире.

Има људи, има, има,
Којима је љубав шала,
И та шала све им слађа
Што је даље од морала.
Не знаш друкче растумачит',
Већ ка' да им шапће ђаво:
„Немој никад чинит' оно,
Што би народ одобрав'о!“

Има људи који верност
И заклетву вргну смеју;
(Ако је то рад примера,
Нек им буде све што сеју!)
Који веле „Ја с мог виса
Даље видим него други,“ —
Мислећ' да су на висини
Кад су на дну у јаруги.

Има, који мрзе цвеће
Смерно, здраво, мирисаво,
Милује им што с намеће, —
То им годи, то им право.
Има људи таквих ђуди,
Што се воде блудњом нагом, —
(Па ти, смели, још би хтели
Да сви пођу њиним трагом).

Има људи, којима је
Бог дарив'о ретке даре,
Ал разуму своју срећу,
Исто, колко за род маре.
Има људи, који силом
Својој срећи плету биче. —
И они се јоште љуте,
Кад им кажем: несретниче!

Има људи, који воле
Да голубу срце згњече,
Има људи, којим прија
Када кога унесреће,
И сотони своје страсти
Жртвоваће благо јање, —
Уздисаји музика им,
А светиња за титрање.

Меке су ми данас речи
— Можда тиме грешим богу —
Знам како би викинут' треб'о,
— Али данас то не могу, —
Не пушта ме слика, коју
Видим тако тужно тију,
— А та слика тако личи
На краљицу Наталију. . .

Н. Н. Н.

Разна наумпаденија.

У данашњ е (ње! не! — мора се терати, да иде у напред) напредно доба, кад сваки час чујемо о новим обретима и изумима, кад се праве флаше, точкови и мостови од артије, куће од сламе, топови од дефицита и т. д. није чудо што је нека мудра глава мућнула па сад прави новине од паучине. Та и до

сада су мени новине изгледале као да су од научине направљене; луде мушице налетале су и хватале се у њи, а паук је седио у среди и трбу му је постајао све већи. Ал муве и мушице увек су наилазиле и наседале, јер су биле простодушне. А сада, кад буде „Видело“ „Вражје Доба“, „Баронски Дневник“, „Pester Lloyd“ и друге научно-поучне новине, кад се буду велим штампале на научини, ваљда ћемо их боље прозрети и чувајући ово мало своје коже и од бога дане памети подаље од њих стати и издалска им правити комплименте и нос.

Даклем новине од научине могу нам бити од велике користи. Па пошто новине и политика стоје у тесној вези једно с другим, то ћемо се научити и политику декоју боље познавати и нећемо је хравити лакоумношћу својом.

И то је мирољубива измишљотина, што је неко склопио топ митраљез, који пукне 600 пута у једном минуту. Тим топом може се и писати; тај који га је изумео већ је тавадима из њега баченим написао и своје име, од кога сам ја видео у новинама прештампано факсимиле, — или боље рећи Максимилие. (Само не знам кад се почне топовима писати, шта ће бити од оних новина, које ће се штампати на научини). Једина је утеха то, кад се стане уговори мира потписивати таким топовима, тај ће мир бити вазда трајнији и чвршћи него овај данашњи.

Али да се ја манем топова и Максима, научине и политике, па да се окренем „Доброме Срцу“, ономе, што је ономад у Новом Саду приредило лепу и корисну забаву. „Добро Срце“ показало је, не само да уме прикупити око себе разне народности, да му вије ушасно чути српског гајдаша, гледати не само једно већ и два и три кола, па чак ни триколора српска

није никоје очи избила. А што смо остали без новаца, то не мари ништа, — та то је судбина сваког доброг срца, да остаје без новаца, — па није нам ни жао било, помогли смо сиротињу, — а зло срце уме да нас још већма опануљи. Лепо је било видети (а још боље искусити) како добро срце и красне женске ручице умеју да зголове диван ђебац, који је пријао подједнако и Србима и Маџарима и Немцима. Све смо прсте лизали, — (т. ј. наше). Хеј, кад би и политика умела тако јело да нам пружи, да даде, ако не ђебац, а оно бар ђебац кавзи, било би онда у нашој домовини, више добрих срца, него што данас има трпње и увреда.

Још би ми данас по нешто падало на ум, али нећу да кварим добар кус, који ми је остао у усти иза тога прекрасног ђебаца. Од тога ђебаца ништа лепше није било, — само су биле лепше оне ручице, које су га послуживале, и оне очице које су се уз то осмејивале, и она усташца која су нам желила (и отварала) „добар апетит!“

Б.

У Ш Т И П Ц И.

Ђурковић је изјавио, да су Срби са новим школским законом задовољни. То би само онда било истина, кад би сви Срби били или Ђурковићи или — Ђурковићи.

* * *

Калуђери манастира Раванице чувају старе, труле ходнице манастирске исто тако савесно, као мошти кнеза Лазара.

* * *

МОДЛИСТАК.

Волете ли ви сира?

(Истинити догађај.)

Код нас је сад ушло у моду питати (кад се у друштву састанемо) волете ли ви сира? Наравно, ко то никад није чуо, убезекне се; неки се насмеје, а други ће напрати уста и преко рамена рећи: „а какво је то питање?!“ Пре неколико недеља десио сам се баш у друштву неком где се горњи „виц“, шта ли је, понављао, и један ће ме странац запитати: „бога вам шта ће то рећи, волете ли ви сира?“ Жао ми беше дружине да с пуним чашама у руци за мном чека — те одговорим госту да ћу му казати, ал како смо љуштили нагло неки шиљерац — заборавим ја на задату реч, а богме и моме (чији ли је био) госту лакше је било куцати се него мени поново са питањем досађивати. Веселје било па и прошло, и странац у јутру кад се истрезнио збоде папке, нађе неки јефтин подвоз, узме своју торбу у једну руку, а у другу морскачу те са „шлајфером“ до првог места, а оданде ће пешке кући.

Нисам рад да му одговором останем дужан (као онама од којих сам узајмио поваца) наумим да у „Стармали“ пошљем одговор, а мој ће непознати пријашин ваљда како-год наићи на то.

Нокојни Паја К. кад је већ дорастао до женидбе, т. ј. кад је и четрдест пету почео чепати — науми да се жени. И ако није на то никад помишљао, мораде за љубав материну то чинити. За њега је то била врло мучна ствар, пошто је женске махом мрзио, ал шта ће? отац данас светује мати сутра чита, те му се већ досадило. Боже мој! канда га сад гледим, висок (један кројач Шваба, његов први комшија) звао га је „Цвајмол-Паја отворен иначе (кад зине) био је и паметан, особито кад се са њим одем разговарао, а матери је био најлепши. Лети зими је носио чизме, а чакшире у саре. Кад корачи у право четир „шука“ (по старој мери), кад би случајно до каквог јендека дошао — није се никад затрчавао, обичан корак би учинио, па макар ушао до чланака у плато. А и због тога није ни помишљао на женидбу, што се није „отњуд“ знао наћи у женском друштву; радије би код „Медведа“ (бирташа) провео три дана и толико ноћи него у „визити“ од пола дванајет до дванајет, а и мрзило га је седити, радије је стајао на незграпним ногама, ала је и имао ноге, боже прости, као малог детета гроб. Само сам једног ономад видео с већим ногама. Код нас пијаце, а ја случајно кроз прозор прогледим, кад, ал иза ћошка се нешто црно промоли, мислио сам, да когод тера пар „назимади“ на пијацу, кад оно — погледим мало више, промоли се иза ћошка нека носина, па нека „ушеса“, па

Сигурно се спремају, да једаред и тим трулим
ходницима приреде — петстогодишњицу.

Кнез бугарски је помиловао кривог Попова. А
невине попове криви, што нису уз њега.

И краљу Милану се прохтело, као што чујемо,
да помилује — једну привезу са запада.

Веровало се до душе, да ће се краљ Милан још
једаред венчати, али у проширеној Србији, и то
са Душановом круном. Ал он би да се венча као
— распуштеник.

Сад као да погађамо, шта је то, оно лепо,
што је обрекао краљ Милан да ће донети са запада
— у Србију.

Чича Никола крчи пут. Те још како крчи.
Крчевинца посланика затворио је.

† Мита Поповић је купио прилоге из живота, те
написао „Наши сељани“. Сад ћемо видети какве
ће прилоге скупити: „Наши варошани“.

Оно што је урадио Шварцер, лепо је од
њега. Ал ако ми ништа не урадимо, онда ће бити
Митива ствар по нас — пош „schwärzer“.

Сад управо не знам, зашто ону кукавну децу
словачку зову: „словачка сирочад“, Дал зато, што
осташе без оца и матере, ил што их шаљу на по-
мађаривање.

и цела телесина. Питам ко је то? а један ће ми рећи:
М—ски Чивутски учитељ, но реко: све му је „пропорцио-
нирато“ мора да је сиром, проговорим опет оном човеку.

Та нема ни бога, осим неколико дечурлије.

Е па наравно, не мож' бити и богат и носат, одвра-
тим ја опет, и повучем главу своју у собу нат аг. Да се
манем ја чивутског учитеља а да се вратимо нашем Паји.

Девет сати је, ево га тегли се, устаје већ, мати чека
само да протре очи још, па да му почне читати буквицу
што је опет до зоре остао у биртији. Дугачка је то била
придика што је он онако мамуран слушао, ал овако се
завршила: „ил се жени, ил из куће напоље,“ и Паја да
га мати неби и даље грдила — зада поштену реч да ће
јој испунити жељу.

Кад се умио, обукао и већ к'о што треба себе до-
терао (за пиво) уђе у собу где му је отац седио, па у
велико чита „Турски народ“.

Добројтро тато!

Да бог да, делија; а ди си ти целу ноћ?

Та знате ово, та знате, тат, оно — поче се Паја
изговарати и лагати како је већ умео.

Та није то тако ко што ти ту мени мажеш и лажеш,
већ ил се жени — ил до ђавола!

Дакле, тато, и ваша је баш жеља да се ја женим?

Та моја да, докле ћеш се битанцити? Ко је то ви-

Чујемо да је наше народно позориште у Ста-
ром Бечеју. Видићемо јел баш у старом јер ако
је то онај „стари“ Бечеј, онда ће позориште оданде оти-
ћи без — дефицита.

+

Ђира Даклем пештански
„Ллојд“ нашао је што је тражио.

Спира. Како?

Ђира. Он је до сада нама
читао горопадну мађарску
лекцију из Пеште.

Спира. Аха! А сад њему
читају горопадну немачку
лекцију из Берлина.

П у с л и ц е.

○. Бизмарк остаје при својој речи, „он неће
никога да вија“. За то има сина, кога шаље са ца-
рем Виљемом у Русију.

¶ Немачки цар неће да се мрази са Русијом,
То оставља већим силама и мудријим дипломатима,
као в. пр. краљу Милану.

⊕. Онај шести параграф у школском закону у
Хрватској не зове се параграф, него поглавље.
Јер тиме је српска аутономија ударена горопадно по
глави.

⊙. Но и ако је поглавље али никако није уз-

дио с дана у дан пијанчити! зар теби није доста два—
три дана у недељи (к'о њему) да се ождереш, већ колко
у бога дана, толико пута пијан.

Па добро, тато, хајд кажите кога ћу да запросим?!
А кога ћеш, шта фали Марики? упаде мати у реч.

Којој Марики?

Та Кеђиној.

А шта ће ми кад кашље.

Е па ето Ката Фркецова.

Тр ба ми та успијуша.

А шта фали Тини Бућкаловој? запита отац.

Та њој много не фали, само среда и крајеви, одго-
вори Паја.

Ја бар нисам ништа ружно чуо за њу.

Та нисам ни ја, ал та би и мене и вас појела, једе
више него Дода Бакталов.

Та ако ћемо на то, ниси баш ни ти мачији кашаљ,
и ти ождрапиш око десет сати девет пари „кренвиршли“,
а кад на подне седнеш за астал — поједеш за три Тота.

А како ти се допада Анка Шмркалова? — запита
опет мати.

На част вама, одговори Паја, ваљда да насљедим с
њом и презиме њено.

Е убиле те силе, онда за тебе нема девојке?!
(Свршиће се.)

главље, бар није тако узглавље на коме би српски посланици могли спавати са мирном савешћу.

□. Сад тек саветују доктори краљу Милану, да не ваља пити вино до „капи“. Али богме не ваља ни политику терати до кап лара.

* * * Ћутите! Анђелић сад премишља једну велику и замашну мисао. Премишља како би могао изарендирати Даљско добро на сто година, па кад би аренду стрпао у цеп, онда још једаред да народу одмери, па да празнину патријаршеске славе остави другоме.

§. Шапуће се да се око тога ради да се у Пешти прода Текелијанум. Не знамо би ли се онда продала сама зграда или би се с њоме продали и питомци, — или бар г. Надзорник.

Ω. Још једвако се шапуће да ће се Текелијанум продати. Можда ће се тај шап и обистинити, — јер шап је каткад врло корисна и практична ствар, (ако и не по народ).

Бука. Краљ Милан пробао је већ свакојака растављања. Растављао се са напредњаци.

Шука. Растављао се са либералима.

Бука. Растављао се са радикалима.

Шука. Па тиме се растављао и са народом, — јер других партија и нема у Србији.

Бука. Сад хоће да се растави и са рођеном женом. Ал ни од тога неће бити берићета.

Шука. Сад још само да проба да се растави са престолом, — то би канда најбољим плодом уродило.

То се тако каже . . .

(Крајкача.)

„На изричну жељу
и због слаба здравља,
допуштамо да се

Н. Н. опоравља;
стављамо га с тога
у покоја стање,
дајемо му уз то

још одликовање,
јер је вазда знао

с' круном да се слаже“ . . .

(И кад се другче мисли,
овако се каже.) —

„Што си увек љута,
и срдита на ме,
чим какова женска
мило погледа ме?!

Та ја сам ти веран,
Тебе само волим,
а за здравље твоје
све се богу молим
јер ти си ми чедо,
од живота драже!“

(И кад се другче мисли
овако се — — каже.)

На самртном одру,
лежи болан Паја,
женица се јадна
од њег' не одваја,
па преклиће кука:
„јаој тужној мени!
ако умреш, Пајо,
тешко твојој жени,
јер без тебе, шта ми,
цео свет помаже“ — — —

(И кад се другче мисли
овако се каже!)

„Заклињем се душо,
да те љубим верно,
безгранично, силно,
бујно неизмерно! . . . .
а што добри бабо,
хиљаде ти даје,
за те ситне ствари
срце ми не хаје!
За овак'во срце,
новци ништ' не важе!“ . . .

(И кад се другче мисли,
овако се каже!)

Др. Казбулбуц.

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом или азбучним нередом.
(Продужење).

Вештица = Тако се зове жена подеког вештака. А име јој долази, не од његове већ од њене вештице. Зато се и у невештака налази таквих жена. Вештици (и воштици) обично имају кротке и благе жене.

Глад = По немачкој пословици то је најбољи кувар. Само што се „најбољи кувари“ остављају сиротињи; а богаташи задовољавају се и са лошијим куварима и куварицама.

Добра мисао = То је оно на што се многи туже да неће да им падне на ум. А управо неби ни требало да им падне на ум, већ да им падне из ума.

Равноправност = То је оно што Чивути себи истешу много лакше него: равноправност.

Митологија = Наука из које н. пр. и то дозна-

јемо, како се звала богиња правде. (Али ко хоће да буде савестан судица, ја би му ипак забранио, да не учи мито логију).

Ашов = Реч коју су нам позајмили стари Маџари, да тиме копамо бедем опште одбране; а „нови Маџари“ не ишту га натраг, јер мисле да ћемо бити тако луди, да са тим алатом себи гроб ископамо.

Далак = Тврдоћа с леве стране испод срца, коју мора да су изумели апотекари, да лакше кинину продаду.

„Не лаје куца ради села“ . . . . .

(Крајкача.)

„Браћо! Чујте! . . Мени дајте,
поверење ваше!

Ја не трпим, да нас туђин
прогања и јаше!

Ја ћу за вас увек смело
на браник да станем;

или морам победити,
или ћу да па'нем!

али народ морам спасти,
од беде и глади!!“

(Не лаје куца ради села,
него себе ради!)

„Ал' за Бога, жено мила,
зар опет на игру?
да те тамо окрећеду
као какву чигру?!

Ја не марим, што ти треба
сад хаљина нова,
не страшим се, тебе ради,
никаких трошкова!
ал се бојим, да ти игра
здрављу не досади“ . . . . .

(Не лаје куца ради села
него себе ради!)

На Русију гракнула је,
сва чивуцка штампа;
сад их боле трговачка,
руско-швапска „трампа“,
сад им није то по ћуди,
сада опет ово;
сваки Чива туцетак је,
новости већ сков'о!
па се труди, да Европа,
Русију насади! . . . . .

(Не лаје куца ради села,
него себе ради!)

„Нежњеша“ госпа Кља,
доктора је звала;
због слабости превелике,
у бригу се дала;

а господин доктор зна је;
већ од памтивека,
па ни мало не брине се,
ради њеног лека,
ал' јој вели: *иреболна је*, —
па је ледом лади . . . . .

(Не лаје куца ради села,
него себе ради!)

Др. Казбулбуц.

Из наше торбице.

А. Ти канда имаш сат.

Б. Имам.

А. Де, бога ти, извади га да видиш колко је сати.

Б. Е, не смем ја мој сат много узнемиривати.

Он је од неког доба постао велики филозоф.

А. Какав филозоф.

Б. Стоји-кер.

Н. А шта ради твоја сладчајша госпођа супруга?

НН Уф! мани је, молим те. Сва ми је прна.

Н. А за што?

НН. Ужасно се бели.

Попа. Море, газда Јово, та ти си досада био умерен у пићу, а гле сад! Љуштиш тај рампањ као да си се најмио.

Газда Јова. Е мој господине, не пијем ја што ми се пије, већ пијем само да отмам што од те проклете филоксере.

А. Је с' чуо да је господин Моцић постао тајни саветник?

Б. Ћути, да те ко не чује. Још би те могли затворити.

А. А зашто да ме затворе?

Б. Па нису га ваља за то поставили „тајним“ саветником, да о томе чак и ми прости људи дознамо.

Љубим те!

Љубим те, мила душо
И звездо моја сјајна.
Љубим те јако, јако, —
А то је моја тајна.

Ту тајну не сме нико
На овом свету знати,
Ни братац твој, ни сеја,
Ни отац твој, ни мати.

И кад би могло бити
— Ал немогућство ј' прско —
Ту тајну срца мога
Ни теби не би рек'о.

Ту тајну не сме прозрет'
На свету нич'је око;
Ја морам њу закопат'
Дубоко, предубоко.

Па где ћу, куд ћу с њоме? —
— Е, хајд' у песму ову!
А песму ћу да пошљем
У обил „Стармалову“.

Ту неће зазор бити
Песмица моја мала.
И ко је год ушчита
Мислиће да је шала.

Аноним.

Чивутска осетљивост.

Један Чива, имена ишкарјотскога, рода Ијудејскога племена Израјилскога, а карактера кождерескога, — ономад у друштву жестоко се наљутио! . . . Реч по реч са једним нашим припознатим шаливчином; па би дошло и до боја, да је т. ј. овоме последњем до тога стало, да њега, т. ј. чиву, измлата; али шаливчини беше до шале, па се забављао са тим, што чива у немоћном беснилу своје све пени на уста! . . . „Ви сте луда!“ рећиће му шаливчина; — „Ко је луда? Ко је луда!“ — развикао се чива, — „то ви морате узмете натраг . . . То фређа мога част! . . . Ви морате казати: „ја сам луда!“

Онај се хуљов насмија. „Па то сам баш ја и казао, ништа друго!“

„Али, чујете ви, ја то не тршим, то је ново увреда за мене!“ Нећу тако; Ви морате кажете: „ви сте луда, а не ја!“ Шаливчина понови реч по реч: „ви сте луда а не ја!“ „Ух, за Бога! Да мене није жао на мој Сџара, да остани несретна, ја би вас овде убио на с'место!“ — раздера се, пенушећи се чива, и у највећем огорчењу, зграби — шешир и остави цело друштво у најслаћем смеју.

Др. Казбулбуц.

Наш чика Раја.

Сви се туже на врућину
у том топлим добу;
само нашем чика Раји,
хладно ка' у гробу.

Сви се радо одмарају,
у шумице хладу,
само наш се чика Раја,
пред'о живом раду.

Па *натече* и мучи се,
док му зној поцури;
протегне се очи трљне,
понда опет жмури.

А где-ли је чика Раја?
где се он то крије?? . . .

У подруму ено лешка,
— *натече* и — пије!

Др. Казбулбуц.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

(Јек отворена рубрика).

Кад је мали Илија чуо да му је брат у Пешти на испиту пао, сав је пребледео и запита: са кога је ката пао? (јер он је био пролетос у Пешти, па је видео да је универзитет кућа висока на више спратова).

Илија здраво воле коће.

Једаред га неко запита:

— Је ли, Илија, кад ти будеш велики, оћеш и ти терати коће?

На то Илија брзо одговори:

„Нећу ја њи терати, ја ћу њи још звати.“

Илија се једном загледао у облаке, пак ће рећи: А где, мати, онај облак изгледа баш као наш господин попа.

Мати се вашали и одговори: па можда је заиста наш господин попа.

Илија. Није, није. Нема црвен појас.

Мали Јоџика пије са мамом његовом „кафу“, па ће рећи: „молим те мама, за друго парче шећера, оно што си ми мало пре дала, испало ми из руке.“ — „Па куд је пало?“ пита га мату. — „Пало је, у — у — кафику“, рећи ће мали угурсуз. —

Др. Казбулбуц.

Писао наш Н. лекар да је положио теоретичан испит, а сад; вели, долази скоро испит из праксе, па се надам да ћу и ту добро извући.

То су писмо прочитали родитељи пред његовом малом сестром Ленком. Ленка чула нешто да звони, па се другарицама својим фалила: мој ће брата скоро извући праску.

— Што ти, Ленка, једнако шмркаш.

— Имам вијакицу.

Кад се ми почесмо смејати она се збуни и хотећи да се поправи рече:

— Па имам кивајицу.

Ми на то још већма ударисмо у смеј, а Ленка нас погледа пола срдито а пола смешљиво. —

— Е па кад се смејете, онда немам ништа.

Ленкина матр опазила у бради Ленкиног оца неколико седих длака, па таки поче да му те седе длаке ишчупава. Ленка је то гледала па ће рећи матери.

— Знаш ли, мати, шта си ти сад?

— А шта?

— Па зар не знаш, — ти си сад вукодлак.

А ц'ко. Деда, је ли, ти немаш један новчић.
Деда. Како не би имао. Имам.

Ацко. Е, кад би га ти имао, ти би га мени дао.
Деда. Ал кад би га теби дао, онда га ја не
би имао.
Ацко. Ал онда би га ја имао.

Т.

Даница. Мати, и ја сам измислила једну заго-
нетку. Пошљи је чика Јови у „Невен“.
Мати. А каква је та твоја загонетка?
Даница. Здраво лепа.
Мати. Па кажи је.
Даница. О за бога, та загонетке се не казују.
То треба други да погоде.

Т.

Пази на крај!

(Крајкача :)

Доста пута у животу,
дешава се какав чин,
да се на то речи може;
„на клин иде увек — клин“!
Па кад тако заопуца,
уђе то у обичај;
није с'горег опомена:
пази на крај!
пази на крај!!

Нобл Фема има свега,
што пожелит' може ко;
има злата, и одела,
па и дворац „Рококо“!...
али она још би више,
мужу вечно вели дај!
а он јадник тек уздане:
пази на крај!
пази на крај!!

Чивуцки се новинари
отимају у сав ма'
ко ће Русу да начини,
све страшнији страхан стра!
па му прете: Ми смо моћни!
Ми смо силни добро знај!!
а Руја им одпоздравља:
пази на крај!
пази на крај!!

Круна, ма колико сјајна,
може постат' тавна сен!
(та несрећа, ако хоће,
нађете за тили трен!)
Зато ваља за времена,
бринути се за њен сјај,
да не буду залуд речи:
пази на крај!
пази на крај!!

Бизмарк ено нове мере
за французе нађе сад;

хоће да им баш сарани
сваки покрет, сваки рад!
а Немачкој мисли с тиме
да отвори среће рај,
па не чује судбе речи:
пази на крај!
пази на крај!!

„У Бугарској све је красно“,
(тако пева плаћен лик)
„Кобург ено руже бере,
што их рађа — Казанлик!
а народ је пуна с среће,
опија га кнежев сјај“! ..
само ипак... ипак... ипак:
пази на крај!
пази на крај!!

Др. Казбулбуц.

Српским родољубима.

Песник српски Мига Поповић, коме се умље већ пре
две године дана за навеки гомрачило, испустио је свој
песнички дух у заводу др. Шварцера.

Немили случај је тако хтео, да је потписано друштво
тек други дан пред његову смрт сазнало и то у часу,
када се овдашње друштво за погреб пуких сирмаха по-
нудило било, да га о своме трошку сахрани као што са-
храњује и друге просејаче.

Потписано друштво је одмах, чим је чуло, да је
српски песник умро у крајњој сиротињи, сматрало за своју
дужност, да му из поштовања његових књижевних заслуга
а и рад образа нашега народа приреди скроман али при-
стојан укуп.

То је учињено. Но приликом укупа исказало се, да
је др. Шварцер ретким човекољубљем држао, неговао и
лечио Миту Поповића пуних 17 месеца на вересију, јер
је песникова жена на предходно лечење утрошила све
што је имала. То је дуг који српски народ неће — уве-
рени смо — неподмирен оставити.

Да подмиримо трошкове на укуп, да исплатимо тро-
шкове лечења у заводу др. Шварцера, да обележимо гроб
песников каменим крстом (да се не изгуби као што се
изгубио, Видаковићев) да помогнемо удовици му у тешкој
нужди и невољи њезиној колико се може — у то име
апелујемо на све српске родољубе и молимо их да нам
притеку у помоћ дарожљивим прилозима.

Потписано друштво латило се ове тешке дужности
драговољно из пијетета према омиљеном српском песнику
уверено уједно, да је тиме одговорило и жељи васколи-
ког народа, који ће прилозима то и посведочити.

Сви ће се прилози изнети на јавност а шиљу се на
потписаног председника друштва.

У Будимпешти, 11. (23.) јуна 1888.

Друштво „Коло младих Срба“.

Душан Сперњак, с. р. Лазар Милошев, с. р.
заменик тајника. председник.

Адреса председникова: Budapest. IV. Molnárutca 47. sz.

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у корену затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. н.
1. Атанастије А. Николић парох у Шашинаци	16.—
2. Тодор Коњовић трговац у Мохољу	18.70
3. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
4. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	7.50
5. Ђорђе Јовановић, Бингула	4.70
6. Илија Марковић, учитељ у Мошорину	8.70
7. Јован Пантелић, трговац у Адашевци	8.70
8. Госп. Н. Н. у Срп. Црњи	8.70
9. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
10. Ј. Е. Тијерану, у Оравици	3.75
11. Павлао Зарић, јером на Крчкама код Дрниша	4.—
12. Ристо Ј. Перотић, Мостар	79.65
13. Младен Ђорђевић, књијар у Београду	50.—
14. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
15. Леон Вирра, трг. у Бошњаци	4.66
16. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Ручучку	16.17
17. С. Д. Цикован, сада у Срему	13.88
18. Платон Соларић, парох у Катици	10.80
19. Књијара В. Шмита на Рајци	34.31
20. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
21. Б. Гавриловић, трговац у Мохољу	7.43
22. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6.40
23. Нико Радегић, трговац у Приједору	20.50
24. Ђуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
25. Ђубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
26. Ђубомир Тодосин, трговац, Маргитица	14.59
27. Спиро Будисављевић, Кореница	20.14
28. Милош Белесијин, учитељ у В. Кикинди	19.20
29. Паја Таназевић, учитељ у Меленци	7.94
30. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
31. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	8.70
32. Јово Поповић, учитељ, Војнић	8.90
33. Јоца Дренић, берберин, Станар	5.97
34. Паја Митровић, Ораховица	7.30
35. Стеван Урошевић, Шид	8.70
36. Петар Милошев, Плашки	12.65

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДЪВЪ.

Пошт. лађа
од 22. марта

1888. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ВРЛО ПРОБИТАЧНО

за оне, који имају што свету да огласе.

Потписана штампарија као накладник на јр а с п р о д
с т р а њ е н и ј е г с р п с к о г и л у с т р о в а н о г к а л е н д а р а

„ОРЛА“

узима себи слободу учтиво позвати п. н. трговце и обрт-
нике на аненсовање у истоме календару за г. 1889.

Укусно израђене огласе рачунамо:

Једну целу страну	фор.	24.—
” 1/2 ”	”	12.—
” 1/3 ”	”	9.—
” 1/4 ”	”	6.—
” 1/8 ”	”	4.—
” 1/16 ”	”	2.—

Огласе са страних језика преводимо бесплатно.

„Орла“ се штампа и распрод је у 15.000 примера, колико дојак о још ни један српски календар и зато је нарочито најподеснији за оне, који имају што свету да огласе.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

НЕГОВАЊЕ ЗДРАВЉА.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај се балзам даје и препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, напетости, блувања, пролива, ветрова; код грчева у цревима (колике) успех је за тренутак постигнут. Даље је добар код свију дуготрајних и слабећих болести, јер потпомаже варење. Ово дивно средство не треба да фали ни у једној кући, особито по селима. Цена је једној боци 1 ф 50 н., 1/2 боце 80 н.

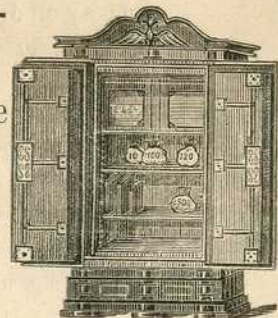
У Новом Саду може се прави добити само код Љ. Стефановића трговца и у Сарајеву код Ј. Сора, специјалисте.

Главни депо за разошиљање: Ј. Милер, апотекар у Кронштату у Ердељу. (J. v. Miller, Apotheker, Kronstadt, Siebenbürgen.) Шиље се поштом сваки дан. 3—8

КАСЕ

по најновијој американој системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

7—18